

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **T. X. L.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-469/LE-BE01-HA08-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-469/LE-BE01-HA08-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i v rozporu s § 14a zákona o azylu. Žalovaný nijak neprověřil možnost, že by žalobkyně mohla být obětí obchodu s lidmi, a to na základě indicií vyplývajících z jejího příběhu. Nadto žalovaný ani nevyužil žádnou zprávu, jež by se týkala možnosti obchodování s lidmi v zemi původu žalobkyně. Žalovaný zcela ignoroval veškeré skutečnosti a nepokusil se rozeznat, zda se v případě žalobkyně nejedná o zranitelnou osobu (oběť obchodování s lidmi) a zaměřil se pouze na ekonomický aspekt žádosti žalobkyně. Tímto postupem pak nemohl zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V zemi původu byla žalobkyně pronásledována ve smyslu § 2 odst. 4 a 6 zákona o azylu soukromými osobami (věřiteli svého manžela), kteří jí vyhrožovali zabitím pro případ nesplacení dluhů její manžela, který před věřitele utekl do jiné země. Hledat ochranu u policejních orgánů země původu žalobkyně odmítla, ani se o to nepokusila, neboť by to podle ní nemělo žádný smysl. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí v rozporu s definicí „uprchlíka“ podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (č. 208/1993 Sb.) zcela opominul subjektivní aspekt tohoto pojmu ve vztahu k osobě žalobkyně a zaměřil se pouze na vyhodnocení podmínek panujících v zemi původu. Obecné zprávy o zemi původu žalobkyně, ze kterých žalovaný vycházel, nejsou nijak individualizovány a nereflktují výpověď žalobkyně. Závěrem žalobkyně uvedla, že její žádost měla být posouzena i ve světle zásady „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že s jejím obsahem nesouhlasí, neboť nedokládá žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a náležitě k nim přihlédl. Žalobní body jsou vysoce obecné bez bližší konkretizace. Žalovaný je ve svých úvahách omezen zásadou individuálního posouzení jednotlivých žádostí, jejíž hranice jsou vymezeny samotnými tvrzeními žadatelů o azyl. Žalobkyně nesdělila jakékoliv důvody, na jejichž základě by mohl žalovaný dospět k závěru, že žalobkyně byla pronásledována, anebo by jí měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně sama uvedla ve své žádosti, že žádost podala z důvodu legalizace svého pobytu na českém území, neboť zde hodlá pracovat a vydělávat peníze a přivést sem své děti. Zlepšení ekonomické situace není azylově relevantním důvodem, ledaže by ekonomická situace a nepříznivé rodinné podmínky byly způsobeny azylově relevantními příčinami (diskriminace). Žalovaný se přitom zabýval i obavami tvrzenými žalobkyní z věřitelů jejího manžela, přičemž dospěl k závěru, že se v daném případě nejednalo o pronásledování, neboť původcem takového jednání byli nestátní aktéři (soukromé osoby) a navíc žalobkyně se ani nepokusila zajistit si ochranu od orgánů země jejího původu. K možnosti, že žalobkyně mohla být zranitelnou osobou, žalovaný uvádí, že ze zjištěných podkladů nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by žalobkyně měla být posuzována jako zranitelná osoba. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně

projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

5. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 5. 11. 2019, může se žalobkyně dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla spolu s dalšími občany Vietnamu dne 28. 10. 2019 zadržena německými orgány bezprostředně po překročení státní hranice z České republiky do Německa. Jelikož nebyla držitelem cestovního dokladu, nedisponovala vízem ani povolením, které by ji opravňovalo ke vstupu či pobytu na území Německa, byla dne 29. 10. 2019 předána na základě readmisní dohody Policii ČR. Při následné kontrole potvrdila údaje o své totožnosti, ale nebyla schopna prokázat oprávněnost pobytu na území schengenského prostoru. Žalobkyně byla zadržena, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyni bylo orgány Policie České republiky předáno písemné poučení (informace) ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192290-13/ČJ-2019-040022-SV-CV, o právu požádat o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192290-22/ČJ-2019-040022-SV-CV, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně byla žalobkyně rozhodnutím téhož orgánu ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192290-20/ČJ-2019-040022-SV-CV, podle § 124 zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem správního vyhoštění. Následně byla žalobkyně umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. OAM-469/LE-BE01-VL13-PS-2019, byla žalobkyně zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. V zařízení pro zajištění cizinců žalobkyně podala dne 5. 11. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že opustila Vietnam a své dvě děti, aby si našla práci a vydělala peníze pro splacení dluhů svého manžela a svou rodinu a děti, které sem chce přivést; z Hanoje vycestovala 11. 8. 2019 na Ukrajinu; její cílová země nebyla ČR, ale Německo; v ČR požádala o udělení mezinárodní ochrany, protože tady chce zůstat pracovat a vydělat si peníze; o mezinárodní ochranu požádala, neboť chce v ČR zůstat; v zemi původu nebyla trestně stíhaná, ani neměla konkrétní problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Zároveň žalobkyně sdělila, že v souvislosti s dluhem manžela ve výši 55 000 USD jí bylo vyhrožováno skupinou jeho věřitelů zabitím, pokud dluh nebude splacen. Její manžel nicméně mezitím

utekl a zmizel neznámo kam; předpokládala, že se nachází v Laosu. Kontrolní přečtení protokolu požadovala, přičemž námitky proti protokolaci neměla.

8. Součástí správního spisu jsou i následující zprávy o situaci v zemi původu žalobkyně. Zpráva „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ týkající se politické a bezpečnostní situace a zpráva „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018“ ze dne 28. 1. 2019 týkající se obecných údajů (např. zdravotní péče, bydlení, sociální péče, vzdělávací systém, podpora pro navrátilce) o zemi původu žalobkyně.
9. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 12. 2019 vyplývá, že téhož dne bylo žalobkyni umožněno, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřila se k nim, a to ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka. Žalobkyně se s obsahem podkladů nechtěla seznámit a k jejich doplnění ničeho dalšího nechtěla navrhnout, ani nechtěla uvést žádné nové skutečnosti či informace.
10. Žalobkyně si napadené rozhodnutí převzala dne 25. 2. 2020. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni v jakékoliv její formě. Žalovaný vzal v potaz veškeré informace, které ke své žádosti žalobkyně sdělila v rámci údajů poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i v rámci následného pohovoru se žalobkyní. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesdělila žádné azylově relevantní skutečnosti, které by bylo možné subsumovat pod příslušná ustanovení zákona o azylu, a proto rozhodl o tom, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.

Posouzení žaloby soudem

11. Úvodem soud předesílá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí mimo jiné podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane (srov. § 75 odst. 2 větu první s. ř. s.). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.
12. Žalobkyně nejprve obecně namítá, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i § 14a zákona o azylu. Tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo*

rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostala, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, zákona o azylu a mezinárodních úmluv, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

13. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Podle § 10 odst. 4 zákona o azylu určí ministerstvo v souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. Žalobkyně namítá, že žalovaný nijak neproověřil možnost, že by mohla být obětí obchodování s lidmi, a to na základě indicií vyplývajících z jejího osobního příběhu. Tímto postupem pak nemohl zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
20. Podle soudu nelze souhlasit s námitkou, že by se žalovaný v případě žalobkyně vůbec nezabýval otázkou jejího možného postavení jako zranitelné osoby. V rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019 o zajištění žalobkyně, které je součástí správního spisu i v projednávané věci, se žalovaný touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že žalobkyně zranitelnou osobou není. Že tento svůj závěr nezopakoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, však nezpůsobuje ani jeho nezákonnost, ani vadu řízení, která by na zákonnost napadeného rozhodnutí mohla mít vliv.
21. Žalobkyně v žalobě totiž netvrdí, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, a ani skutečnosti, ze kterých by takový závěr vyplýval, nepředkládá. Uvádí pouze, že její případ *„vykazuje znaky obchodování s lidmi, případně minimálně riziko uведенého“*. Netvrdí, že obětí obchodování s lidmi je, nýbrž že by jí mohla být, a to aniž by uvedla další konkrétní okolnosti. Z textu žaloby navíc nevyplývá, že by žalobkyně mohla být obětí obchodování s lidmi již v zemi původu. Na toto riziko poukazuje až v souvislosti s okolnostmi její cesty po opuštění vlasti. V žalobě ani v předcházejícím správním řízení žalobkyně netvrdila jedinou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že v zemi původu byla či mohla být obětí obchodování s lidmi. Navíc pouhá okolnost, že by žalobkyně hypoteticky mohla být zranitelnou osobou v důsledku toho, že se mohla stát obětí obchodování s lidmi, sama o sobě nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K této skutečnosti by musela přistoupit okolnost další, z hlediska udělení mezinárodní ochrany relevantní, například že by žalobkyně v důsledku návratu do země původu byla vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení. Pouhá skutečnost, že by žalobkyně mohla být zranitelnou osobou, není dostačující k tomu, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či že by předcházející správní řízení trpělo vadou, která by na zákonnost napadeného rozhodnutí mohla mít vliv.
22. Pro úplnost soud dodává, že nesplnění povinnosti žalovaného podle § 10 odst. 4 zákona o azylu stran určení, že žalobkyně je či není zranitelnou osobou, by mohlo vést i k porušení některých procesních práv žalobkyně. Toto porušení by ve výsledku mohlo představovat vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zranitelné osoby totiž mohou vyžadovat v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany podporu k uplatňování práv a plnění povinností. Žalobkyně nicméně ani v tomto případě takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dostatečně nenamítá. Soud vypořádání této námítky uzavírá s tím, že způsob, jakým se žalovaný zabýval otázkou zranitelnosti žalobkyně, neměl vliv ani na hmotněprávní posouzení její žádosti, ani na výkon jejích procesních práv v předcházejícím správním řízení. Námitka je proto nedůvodná.
23. K námitce žalobkyně, že byla v zemi původu pronásledována a má obavy z útoků soukromých osob, soud uvádí, že situace žalobkyně není relevantním důvodem pro udělení

mezinárodní ochrany. Z judikatury NSS totiž vyplývá, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53).

24. Nemožnost domoci se ochrany u státních orgánů v zemi původu by mohla založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud by tyto státní orgány namítané ohrožení „*podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47). V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, NSS uvedl, že „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Z usnesení NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 6 Azs 262/2019-35, pak plyne, že „*[p]okud se stěžovatel ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich nefunkčnosti*“. Z vyjádření samotné žalobkyně, jak v průběhu řízení před žalovaným, tak i v samotné žalobě, vyplývá, že žalobkyně se účinné ochrany nedomáhala, a to z toho důvodu, že měla za to, že by taková ochrana byla neúčinná. Z tohoto důvodu není rovněž přílehlavá argumentace žalobkyně čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), neboť žalobkyně nebyla pronásledována ve smyslu kvalifikační směrnice (srov. články 6, 7 a 9). Žalobní námitka není důvodná.
25. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s definicí „uprchlíka“ podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 zcela opominul subjektivní aspekt tohoto pojmu ve vztahu k osobě žalobkyně a zaměřil se pouze na vyhodnocení podmínek panujících v zemi původu žalobkyně, přičemž obecné zprávy o zemi původu žalobkyně, ze kterých žalovaný vycházel, nejsou nijak individualizovány a nereflktují výpověď žalobkyně.
26. K této námitce soud uvádí, že žalobkyně ke své žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i v následném pohovoru, nesdělila žádné okolnosti relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany subjektivní povahy. Skutečnost, že žalobkyně uvedla, že z ekonomických důvodů vycestovala ze země původu, přičemž před cílem této cesty byla zadržena, takovou okolnost nepředstavuje, k čemuž sám žalovaný dospěl a tento závěr i podrobně odůvodnil (zejména na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). K využitým zprávám o zemi původu žalobkyně soud uvádí, že tyto splňují požadavky vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle něhož musí být užití podklady relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Jejich účelem je posouzení azylově relevantních skutečností v zemi původu žadatele se skutečnostmi uváděnými žadatelem v jeho azylovém příběhu, kterým zdůvodňuje svou žádost o mezinárodní ochranu. Těmito vlastnostmi výše uvedené zprávy o zemi původu žalobkyně podle soudu oplývají. Navíc individuálnost těchto zpráv spočívá

právě v tom, že se zaměřují na obecnou situaci žadatele v jeho zemi původu. K tomu, že tyto zprávy nereflektují výpověď žalobkyně, soud uvádí, že ze žaloby neplyne, v čem konkrétně tyto zprávy mají nereflektovat tvrzení žalobkyně o ekonomických důvodech její cesty a tvrzením nebezpečí ze strany soukromých osob a následné žádosti o mezinárodní ochranu. Námitka je nedůvodná.

27. K případné aplikaci zásady „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ soud dodává, že v projednávané věci žádné pochybnosti tohoto typu nevznikly. Žalovaný jednoznačně dovodil, že důvodem žalobkyně pro její žádost o mezinárodní ochranu jsou snaha vyhnout se návratu do země původu a důvody ekonomické povahy, které vedly k jejímu vycestování. S tímto posouzením soud nemá důvod se neztotožnit.
28. Žalobkyně v textu žaloby rovněž odkázala na dvě zprávy obsahující informace o zemi původu, a to v souvislosti se svým tvrzením, že v zemi původu jsou lidé zneužíváni k nuceným pracím, případně k prostituci, aniž by však tyto zprávy výslovně navrhla k důkazu. Jen pro úplnost soud uvádí, že tyto zprávy neprovedl jako důkaz, neboť s ohledem na výše uvedené úvahy soudu (zejména ke skutečnosti, že žalobkyně netvrdila, že by byla obětí obchodování s lidmi v zemi původu) nebylo jejich provedení k prokázání tvrzení žalobkyně potřebné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce